

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 lutego 2022 r.

Pozycja 49

POSTANOWIENIE

z dnia 17 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 184/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej H.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 18 czerwca 2021 r. (data nadania) H.W. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

W piśmie z 22 czerwca 2012 r. skarżąca wniosła o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na działce położonej w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 21 maja 2013 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt) odmówił uwzględnienia wniosku. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO), po rozpatrzeniu odwołania skarżącej, decyzją z 25 października 2013 r. (znak: [...]) utrzymało w mocy rozstrzygnięcie Wójta.

Po zakończeniu postępowania administracyjnego, 2 kwietnia 2019 r. skarżąca wystąpiła do SKO z ponagleniem (zażaleniem) na przewlekłe i beczynne prowadzenie przez Wójta postępowania. Postanowieniem z 8 maja 2019 r. SKO uznało je za nieuzasadnione. W związku z tym skarżąca 7 czerwca 2019 r. złożyła w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. (dalej: WSA) skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w spra-

wie zakończonej jego decyzją z 21 maja 2013 r. Domagała się w niej stwierdzenia jego przewlekłości, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia kosztów postępowania.

WSA postanowieniem z 20 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]) zawiesił postępowanie sądownoadministracyjne z uwagi na przedstawienie przez Naczelnny Sąd Administracyjny (dalej: NSA), w sprawie o sygnaturze akt [...], składowi siedmiu sędziów zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, a mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, tj. „Czy wniesienie skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po jego zakończeniu i wydaniu ostatecznej decyzji stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu takiej skargi przez sąd administracyjny w zakresie rozstrzygnięcia na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi?”. Postępowanie zawieszono do czasu wyjaśnienia powyższego zagadnienia.

Postanowieniem z 6 października 2020 r. (sygn. akt jw.) WSA podjął zawieszone postępowanie, odrzucił skargę (na przewlekłe prowadzenie postępowania) oraz orzekł o kosztach postępowania. Na powyższe rozstrzygnięcie skarżąca wniosła skargę kasacyjną, którą NSA oddalił postanowieniem z 10 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]). Orzeczenie to skarżąca wskazała jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Jego odpis został jej doręczony 22 lutego 2021 r.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 15 lipca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 6 sierpnia 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącą do doręczenia: pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącej w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie zakończonej postanowieniem NSA z 10 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]), a także odpisu lub poświadczonej przez pełnomocnika skarżącej za zgodność z oryginałem kopii postanowienia SKO z 8 maja 2019 r. wraz z czterema kopiami.

W terminie wskazanym w zarządzeniu do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Skarżąca twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniosła skargę do Trybunału, naruszają prawo do sądu. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Skarżąca wniosła skargę w związku z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]). Jego odpis został jej doręczony 22 lutego 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się bieg trzymiesięcznego terminu wniesienia skargi konstytucyjnej,

którego ostatni dzień przypadał na 22 maja 2021 r. Natomiast skarga konstytucyjna została złożona w Trybunale 18 czerwca 2021 r., a więc ze znacznym przekroczeniem ustawowego terminu.

Wskazana okoliczność jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżące przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.